

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404551776.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

CONFIRMATIONEN.

Nielsen havde ytret det Ønske, at man vilde tildele mig Julies Rolle i Shakespeares "Romeo og Julie". Han selv spillede Romeo. Der var Andre, som ogsaa gjorde Fordring paa denne Rolle, hvem veed jeg ikke, og det lod til at være forbunden med nogen Vanskelighed for ham at sætte sit Ønske igjennem. Rollen blev imidlertid tildelt mig, og Stykket var bestemt til at gaa strax i Begyndelsen af næste Saison.

Jeg var nu 15½ Aar, og der skulde tænkes paa min og min Søsters Confirmation. For ikke at blive for meget forstyrret af Theatertjenesten 67 valgtes Sommeren til at gaa til Præsten. Vi bleve da meldte til Præsten i vort Sogn. Var der Nogen, der trængte til et fornuftigt christeligt Ord, da var det tilvisse os stakkels Børn, der vare saa uvidende om denne trøstelige, guddommelige Lære, som det vel var muligt for Børn, der leve i et christent Land. Desværre rammede det Uheld os, at den geistlige Mand, der var sat til dette Hverv, havde en saa anstødelig Maade at bibringe os dette paa, at denne saa vigtige Akt næsten gik sporløst hen for os og kun blev betragtet som en Ceremoni, der skulde og maatte foretages. Hvad der ogsaa distraherede mig i den Tid, jeg gik til Præsten, var, at jeg paa samme Tid indstuderede Julies Rolle, som jeg udførte tre Uger inden min Confirmation. Herimod gjorde vel Præsten nogen Indvending, men fandt sig dog deri, gik selv hen for at se min Julie og var fuld af Lovtaler over den. Det Bifald, jeg i denne Rolle vandt, skyldtes vel især min Ungdom, thi en sextenaarig Pige kan umuligt løse denne Opgave. Imidlertid rostes jeg i Bladene for min fine Tænksomhed - en Roes, der gjorde mig meget forlegen, thi denne fine Tænksomhed var aldrig kommen indenfor mine Tanker. Imidlertid gav denne Fremstilling af Julie paa dette Tidspunkt, i Forening med min i senere Aar givne Fremstilling af samme Rolle, Anledning til Kierkegaards Artikel i "Fædrelandet": "Krisen og en Krise i en Skuespillerindes Liv," (som jeg senere kommer tilbage til). Jeg spillede dengang Julie som et Barn, der synger en deilig Sang uden at kjende til Noder. Jeg følte en barnlig Glæde over at udsige de deilige Tanker og gav mig hen, ikke anende Vanskelighederne ved Opgaven. Jeg bares af min Phantasi, min Følelse, og man lagde i mit Spil, hvad mig ubevidst maaske laa deri, men som jeg ikke havde gjort mig Rede for. Nielsen, der spillede Romeo, sagde, at han var meget henrykt over at spille med sin unge Julie.

Jeg vilde virkelig i høi Grad have været modtagelig for Evangeliets Lærdomme, dersom de vare blevne mig meddelte med Kraft og Alvor; men desværre - dette var ingenlunde Tilfældet. Flau Spøg og upassende Bemærkninger blandedes ofte ind i Undervisningen, saa at jeg, der fandt dette stødende, endog følte mig beføiet til at give min Utilfredshed hermed tilkjende, saaledes at Præsten gjorde mig den Ære, da vi en Dag vare ene, at gjøre Undskyldninger for sin Methode. "Men," lagde han til, "lidt Spøg er man nødt til at blande ind med, ellers falde alle Ungerne i Søvn." Da Tiden, hvori vi bleve forberedte, var omme, skulde der bestemmes, i hvilken Orden vi skulde staa paa Kirkegulvet. Da kaldte han mig en af de sidste Gange ind til sig og sagde, at nu skulde han og jeg i Forening bestemme, i hvilken Orden vi skulde staa paa Kirkegulvet. Ja, det lyder utroligt, men det er sandt. Dette behagede mig ingenlunde, thi jeg havde Takt nok til at finde det meget upassende, at jeg her kom paa Raad med; og jeg var ganske 68 undselig for de andre Børn, der imidlertid i et andet Værelse ventede deres Dom og godt havde gennemskuet, i hvilken Hensigt han og jeg vare ene sammen, hvorfor de ogsaa flokkedes om mig, da jeg atter kom ud fra ham, for af mig at faa deres Skjæbne at vide. I vor Samtale spurgte han mig, om jeg vilde staa øverst paa Kirkegulvet. Med en oprigtig Ydmyghed svarede jeg, at dertil var jeg dog altfor uværdig. Jeg blev da efter hans Yillie den Tredie i Rækken. Dagen kom, og vi aflagde vort Løfte for Gud - et Løfte, hvis Betydning han ikke havde formaaet at gøre os klar. En naturlig høitidelig Stemning og en ærbødig Anelse om Vigtigheden af dette Øieblik fulgte mig til og fra Kirken; men noget tydeligt Begreb om hele denne Handling havde jeg ikke. Om Aftenen kom efter Skik og Brug flere Bekjendte og Venner for at lykønske os. Ogsaa Heiberg og hans Moder kom og bragte os Gaver i Anledning af Dagen. Heiberg forærede mig et meget smukt Guldkors med lilla Amethysten og min Søster Amalie en Ring med Granater. Min Gave var saa paafaldende bedre end hendes, at den godmodige Pige siden kom til mig og sagde: "Du veed, at jeg aldrig misunder dig Noget, men denne Forskjel har rigtignok bedrøvet mig." Og virkelig var det et rørende Træk hos hende, at hun ellers aldrig følte nogen Smerte over, at jeg blev foretrukket, men glædede sig oprigtigt over, hvad Godt der mødte mig. Hvorfor hun just denne Gang følte Smerte, har jeg aldrig ret kunnet forstaa. Heiberg og hans Moders Besøg i vort ringe Hjem hin Aften satte mig i stor Forlegenhed, og jeg var bogstaveligt i Feber, til de atter vare borte. Jeg har ondt ved at sige, hvori egentlig denne Forlegenhed bestod. Det var vel, fordi jeg skammede mig ved Alt i dette Hjem, hvilket i Grunden var stygt og ukjærligt af mig. Ogsaa Hermans Nærværelse hin Aften bidrog ikke lidet hertil; især da ogsaa han lagde sin Forlegenhed i saa høi Grad for Dagen, at han kort efter gik og først kom tilbage, da han kunde formode, de vare borte.

Jeg var altsaa nu en voksen, confirmeret Pige. Da min Søster Amalie og jeg havde kjærligt givet hinanden det sidste Kys til Godnat, begyndte mine Tanker at begive sig hid og did paa deres usalige Veie. Hvad vil nu ske? tænkte jeg med Skræk. Vil Herman nu bryde sin Taushed og formelig begjære min Haand? Jeg vil det ikke, - men hvorfra hente Mod til dette Afslag - og hvad vil følge herpaa? Jeg bad nu inderligt til Gud, at han vilde hjælpe mig stakkels Barn, jeg bad, indtil den milde, velgjørende Søvn lukkede mine trætte Øine og bragte mit bankende Hjerte til Ro:

Det Barn, der synes mest forladt,
Gud Fader selv vil bevare:
Han sender i den stille Nat
Til Jorden sin Engleskare.

69

De sprede deres Vinger ud,
Naar alle Øine sig lukke.
Selv vaager hele Verdens Gud
Ved Skabningens store Vugge.
Ingemann.